

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3751/2551

พนักงานอัยการจังหวัดชลบุรี โจทก์ นางสาวชานี ดิยวัฒน์จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 93, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 66, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 102, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

ฎีกาของจำเลยที่ว่า คำเบิกความของร้อยตำรวจเอก น. ชัดกับบันทึกการจับกุม แต่ไม่ปรากฏตามฎีกาของจำเลยว่าขัดกันอย่างไร จึงเป็นฎีกาที่ไม่ขัดแย้ง ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย รำก้วยเดี่ยวของจำเลยขณะเปิดบริการมิใช่ที่รโหฐาน แต่เป็นที่สาธารณะสถาน เมื่อเจ้าพนักงานตำรวจมีเหตุอันควรสงสัยว่าจำเลยมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองอันเป็นความผิดต่อกฎหมายย่อมมีอำนาจค้นจำเลยได้โดยไม่ต้องมีหมายค้น ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 93 และเมื่อตรวจค้นพบเมทแอมเฟตามีนอยู่ในครอบครองจำเลย การกระทำของจำเลยก็เป็นความผิดซึ่งหน้า เจ้าพนักงานตำรวจย่อมมีอำนาจจับจำเลยได้โดยต้องมีหมายจับตามมาตรา 78 (1)

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 2541 เวลากลางวัน จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนอันเป็นยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 จำนวน 52 เม็ด น้ำหนัก 4.67 กรัม ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำเลยได้จำหน่ายเมทแอมเฟตามีนดังกล่าวให้แก่สายลับจำนวน 1 เม็ด น้ำหนัก 0.09 กรัม ในราคา 100 บาท โดยไม่ได้รับอนุญาต ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 66, 102 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 91 ริมของกลางทั้งหมดยกเว้นธนบัตรที่ใช้ล่อซื้อ จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง, 67 จำคุก 3 ปี คำรับของจำเลยในชั้นจับกุมเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 2 ปี ริมเมทแอมเฟตามีนและกระเป๋ 1 ใบ ของกลางยกเว้นธนบัตรที่ใช้ล่อซื้อ คืนธนบัตรจำนวน 1,900 บาท แก่เจ้าของ ข้อหาและคำขออื่นให้ยก จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง (เดิม), 67 (ที่แก้ไขใหม่) ส่วนกำหนดโทษและนอกจากที่แก้ให้เป็นตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้วข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง เจ้าพนักงานตำรวจจับจำเลยและยึดได้เมทแอมเฟตามีนของกลางจำนวน 52 เม็ด ซึ่งมีการตรวจพิสูจน์แล้วว่าเป็นยาเสพติดให้โทษชนิดเมทแอมเฟตามีนมีน้ำหนัก 4.67 กรัม คงมีปัญหาคือต้องวินิจฉัยในชั้นนี้ว่า จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนของกลางจำนวน 51 เม็ด น้ำหนัก 4.58 กรัม ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตดังที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาหรือไม่ โจทก์มีพยานผู้จับกุมจำเลยมาสืบ 2 ปาก คือ ร้อยตำรวจเอกนิธิต์ และดาบตำรวจบุญมีเบิกความว่า หลังจากสายลับได้นำเมทแอมเฟตามีนที่ล่อ

ซื้อได้จากจำเลยจำนวน 1 เม็ด มามอบให้ร้อยตำรวจเอกนิตยแล้ว พยานทั้งสองกับพวกได้เข้าตรวจค้นจับกุมจำเลยที่แผงขายกวยเตี๋ยวโดยแสดงตัวเป็นเจ้าของพนักงานตำรวจ ให้จำเลยล้วงกระเป๋า ทุกกระเป๋าออกมา ผลการตรวจค้นพบเมทแอมเฟตามีนสีส้มอยู่ในหลอดพลาสติกปิดหัวท้ายหลอดละ 1 เม็ด จำนวน 51 เม็ด อยู่ในกระเป๋าเสื้อที่คาดอยู่ที่เอวจำเลย ร้อยตำรวจเอกนิตยสอบถามจำเลยแล้ว จำเลยยอมรับว่านายสมพงษ์ และนางกาญจนาให้เมทแอมเฟตามีนดังกล่าวแก่จำเลยมาขาย พยานทั้งสอง จึงจับกุมจำเลยและแจ้งข้อหาว่ามีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน จำเลยให้การรับสารภาพตามบันทึกการจับกุมเอกสารหมาย จ.3 ที่จำเลยฎีกาว่า ร้อยตำรวจเอกนิตยเบิกความขัดกันเองเกี่ยวกับการตรวจค้นพบเมทแอมเฟตามีน เนื่องจากร้อยตำรวจเอกนิตยเบิกความตอบนายจำเลยถามค้านว่า พยานให้จำเลยถอดกระเป๋าคาดเอวของจำเลยออกมาให้พยานตรวจสอบ เมื่อได้รับกระเป๋าคาดเอวจากจำเลยแล้ว พยานได้สิ่งของภายในกระเป๋าดังกล่าวออกมาพบว่ามีเมทแอมเฟตามีนจำนวน 51 เม็ด อยู่ในกระเป๋าดังกล่าว เห็นว่า โดยสาระสำคัญของคำเบิกความของร้อยตำรวจเอกนิตยในการตอบโจทก์และตอบนายจำเลยถามค้านหาได้ขัดแย้งกันไม่ แต่กลับได้ความตรงกันว่า ตรวจค้นพบเมทแอมเฟตามีนของกลางจากกระเป๋าเสื้อที่คาดอยู่ที่เอวจำเลย เพียงแต่พยานเบิกความตอบโจทก์และทนายจำเลยถึงเหตุการณ์คนละตอนกัน กล่าวคือ เมื่อพยานให้จำเลยล้วงกระเป๋าคาดเอวพบเมทแอมเฟตามีนแล้วจึงให้จำเลยถอดกระเป๋าดังกล่าวให้พยานและพยานสิ่งของออกจากกระเป๋า ที่จำเลยฎีกาว่าคำเบิกความของร้อยตำรวจเอกนิตยขัดกับบันทึกการจับกุมเอกสารหมาย จ.3 แต่ไม่ปรากฏตามฎีกาของจำเลยว่าขัดกันอย่างไร จึงเป็นฎีกาที่ไม่ขัดแย้ง ศาลฎีกาไม่วินิจฉัยให้ที่จำเลยฎีกาว่า หากร้อยตำรวจเอกนิตยตรวจพบเมทแอมเฟตามีนที่กระเป๋าคาดเอวของจำเลยจริง ร้อยตำรวจเอกนิตยคงจะทำบันทึกการจับกุมขณะที่ตรวจพบเมทแอมเฟตามีน ไม่จำเป็นต้องไปทำบันทึกการจับกุมที่สถานีตำรวจนั้น เห็นว่า การทำบันทึกการจับกุมที่ไหนหาได้เป็นสาระสำคัญที่จะแสดงให้เห็นว่าจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดหรือเป็นผู้บริสุทธิ์ไม่ แต่เนื้อหาของบันทึกการจับกุมต่างหากที่อาจแสดงให้เห็นว่าจำเลยกระทำความผิดหรือไม่ ซึ่งตามบันทึกการจับกุมระบุว่าจำเลยให้การรับสารภาพตามที่ถูกกล่าวหา ที่จำเลยฎีกาว่าไม่ได้ให้การรับสารภาพในชั้นจับกุม โดยสมัครใจนั้น เห็นว่า หากเจ้าพนักงานตำรวจบังคับให้จำเลยรับสารภาพในชั้นจับกุมดังที่จำเลยกล่าวอ้างเจ้าพนักงานตำรวจก็น่าจะบังคับให้จำเลยให้การในชั้นสอบสวนให้ตรงกับบันทึกการจับกุม แต่ปรากฏตามบันทึกคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยตามเอกสารหมาย ป.จ.1 (ศาลจังหวัดพัทธยา) ซึ่งระบุว่าทำขึ้นในวันเดียวกับบันทึกการจับกุมเอกสารหมาย จ.3 แต่จำเลยให้การในชั้นสอบสวนปฏิเสธว่าเมทแอมเฟตามีน 51 เม็ด ของกลางไม่ใช่ของจำเลยและเจ้าพนักงานตำรวจไม่ได้ค้นจากตัวจำเลย จึงเชื่อว่าเจ้าพนักงานตำรวจบันทึกคำให้การทั้งในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนไปตามที่จำเลยให้การ หาได้ข่มขู่บังคับจำเลยให้การในชั้นจับกุมดังที่จำเลยกล่าวอ้างไม่ ส่วนที่จำเลยฎีกาว่าจำเลยมีพยานมาเบิกความยืนยันว่า เจ้าพนักงานตำรวจไม่ได้ตรวจค้นพบเมทแอมเฟตามีน 51 เม็ดจากตัวจำเลย คือนายองอาจซึ่งขณะเบิกความได้บวชเป็นพระภิกษุคำเบิกความจึงน่าเชื่อถือนั้น เห็นว่า พยานบุคคลของโจทก์ทั้งสองปากดังกล่าวเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติการไปตามอำนาจหน้าที่ ไม่ปรากฏว่ามีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลย ไม่มีเหตุให้ระแวงสงสัยว่าจะเบิกความปรักปรำจำเลย ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยตามที่โจทก์นำสืบว่าจำเลยมีเมทแอมเฟตามีนจำนวน 51 เม็ด ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตดังที่ศาลล่างทั้งสองวินิจฉัยมาชอบแล้ว ฎีกาข้อนี้ของจำเลยฟังไม่ขึ้น ที่จำเลยฎีกาว่า คดีนี้ศาลชั้นต้นยกฟ้องในข้อหาเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครอง

เพื่อจำหน่ายและซื้อหาจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน โจทก์ไม่อุทธรณ์ ข้อเท็จจริงรับฟังไม่ได้ว่ามี การล่อซื้อเมทแอมเฟตามีนจากจำเลย การตรวจค้นและจับกุมจำเลยไม่สามารถกระทำได้เพราะไม่ ใช่เป็นความผิดซึ่งหน้า และเจ้าพนักงานตำรวจตรวจค้นจำเลยโดยไม่มีหมายค้นจากศาล การ ตรวจค้นและจับกุมจำเลยกระทำโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ศาลไม่สามารถลงโทษจำเลยได้นั้น เห็นว่า แม้ข้อเท็จจริงจะรับฟังไม่ได้ว่ามี การล่อซื้อเมทแอมเฟตามีนจากจำเลยดังที่จำเลยฎีกา แต่ ได้ความจากคำเบิกความของร้อยตำรวจเอกนิศย์พยานโจทก์และตัวจำเลยตรงกันว่าขณะที่ เจ้าพนักงานตำรวจเข้าตรวจค้นตัวจำเลยนั้น จำเลยกำลังขายก๊วยเดี่ยวอยู่ที่ร้านก๊วยเดี่ยวของ จำเลย โดยจำเลยเบิกความว่า มีลูกค้ากำลังนั่งรับประทานก๊วยเดี่ยวอยู่ที่ร้านของจำเลย ดังนั้นร้าน ก๊วยเดี่ยวของจำเลยจึงหาใช่เป็นที่โหล้นไม่ แต่เป็นที่สาธารณะสถาน เมื่อเจ้าพนักงานตำรวจมีเหตุ อันควรสงสัยว่าจำเลยมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองอันเป็นความผิดต่อกฎหมาย เจ้าพนักงานตำรวจย่อมมีอำนาจค้นจำเลยได้โดยไม่ต้องมีหมายค้นตามประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความอาญา มาตรา 93 และเมื่อตรวจค้นพบเมทแอมเฟตามีนอยู่ในครอบครองของจำเลย การกระทำของจำเลยก็เป็นความผิดซึ่งหน้า เจ้าพนักงานตำรวจย่อมมีอำนาจจับจำเลยได้โดย ไม่ต้องมีหมายจับตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 78 (1) การตรวจค้นและ จับกุมจึงชอบด้วยกฎหมาย" พิพากษายืน

องค์คณะ

ชินวิทย์ จินดา แต้มแก้ว · พีรพล พิชัยวัฒน์ · พิสิฐ ฐิติภาค

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/3751/2551>